

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر و نقش سازگاری اقلیم بر طراحی معماری بومی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی پژوهش های کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری و ششمین نمایشگاه تخصصی انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حامد گنجی صفار - گروه معماری، موسسه آموزش عالی بعثت، کرمان، ایران

منصور نیکپور - گروه معماری، واحد بم، دانشگاه آزاد اسلامی، بم، ایران

خلاصه مقاله:

بعد از انقلاب صنعتی در اواسط قرن هجدهم و با حاکم شدن تفکر مدرن و مدرنگرایی شاهد استفاده بی رویه و نامعقول از انرژی‌های فسیلی بدهایم. بیتوجهی و نادیده گرفتن معماری غنی بومی و اقلیمی جوامع مختلف که قرن ها در هماهنگی کامل با طبیعت روند عادی و در حال تکامل خود را ادامه میداد [بعد از حاکم شدن تفکر مدرن و گرایش انسانها به این سمت]، مشکلات زیادی را به همراه داشته است. تجربیات معماری بومی در پهنه جهان و به ویژه ایران، تائیدی بر اندیشه ی فرم زایی ملاحظاتاقلیمی در معماری است. معماری امروز چنان دستخوش عوامل وارداتی شده که فرسخ ها از شیوه معماری سنتی فاصله گرفته است. وجود مصالح ساختمانی، صنعتی مدرن و انرژی ارزاقیمت و فراوان به طراحان اجازه داده است که ویژگی های مکان، کیفیتانحصاری آب و هوا و عادت مردم را نادیده بگیرند. استفاده از نیروهای طبیعی در ساختمان، به صرفه جویی در مصرف سوخت ومهمتر از آن، افزایش کیفیت، آسایش و بهداشت محیط مسکونی و سالمسازی محیط زیست منتهی می شود. طراحی مسکن براساس شرایط آب و هوایی یک منطقه اولین خط دفاعی در مقابل عوامل خارجی ساختمان است. در واقع بوم شناسی ساختمان برقابلیت ساختمان برای تلفیق عوامل محیطی و جوی و تبدیل آنها به صورت کیفیت های فضایی و آسایش فرم تاکید دارد. با توجه بهاهمیت روز افزون بحران گرمایش جهانی و عواقب ملموس امروزه آن و از طرفی گرانی و محدود بودن سوخت های فسیلی، توجهبه طراحی اقلیمی و تعدیل میزان انرژی مصرفی در ساختمان ها و استفاده هر چه بیشتر از منابع طبیعی محیط بسیار مورد توجهمی باشد. در این راستا معماری همساز با اقلیم راهکاری مناسب جهت دستیابی به شرایط آسایشی بیشتر است که استفاده ازوسایل مکانیکی سرمایشی و گرمایشی و مصرف انرژی و در نهایت کاهش آلودگی ها را به دنبال خواهد داشت. تعامل اجزای محیطبا هم آنقدر مهم است که برخی از اندیشمندان صاحب نظر در این خصوص تاکید می کنند که: هیچ گونه ای بدون یک محیطمنمی تواند وجود داشته باشد. هیچ گونه ای نمی تواند در محیط انحصاری ساخت خودش زندگی بکند. هیچ گونه ای توان بقا ندارد، مگر این که عضو غیر مخربی از یک جامعه اکولوژیکی باشد. هر عضوی برای بقاء خود باید خود را با سایر اعضا جامعه و محیطتطبق دهد. بشر هم از این مقوله خارج نیست. تاثیر مستقیم عناصر اقلیمی در شکل گیری موجودات، واقعیت شناخته شده ایاست. در تاریخ طبیعی، قانون عمومی این است که فقط انواع و گونه هایی می توانند به حیات خود ادامه دهند که بتوانند خود را با محیط وفق دهند، با مصالح بافت خود هماهنگ شوند و با تمام نیروهای داخلی و خارجی که با آن روبرو هستند سازگار گردند.

کلمات کلیدی:

همساز با اقلیم، آسایش، مصرف انرژی، معماری بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1037269>

